



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

X. Vtrum à Dionysio Alexandrino oppugnatus fuerit Origenes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

A legisse Interpretes aliquos, ex iis liquet quæ in id argumentum scripsit Baronius. Errorem ipse in numerum hunc irrepsisse vidit, & ex Eusebio quatuordecim saltem annis in Alexandria cathedra Heraclam sedisse conclusit. Plane verum est totis quindecim sedisse annis, nam ab anno Alexandri decimo, quo anno ponimus acquiescisse Demetrium, ad Philippi tertium, pleni quindecim anni intercedunt. Dicendum ergo quindecim in Pontificatu traductis annis, decimo sexto Heraclam naturæ concessisse. Ita intelligendum puto Eusebium: atque si recte conijcimus, eo ipso anno Demetrius obierit, quo Origenes Ægyptum reliquit. Hinc quoque manifestus Nicephori error, qui post decimum tertium Episcopatus annum Imperante Gordiano Heraclam decessisse scribit. At Scaliger hic memoria lapsus contendit Eusebium, ejusque adhæret Chronico, quod anno Philippi quinto Episcopatum Alexandrinum à Dionysio initum fuisse docet. Id ex constanti duntaxat Codicum consensu probat, qui sic habent. Futile argumentum: quasi non Historiæ Eusebianæ Codices tertio Philippi anno constanter quoque id assignent. Certe si ex Eusebij Chronico castiganda est ejus Historia, sextentis castigetur locis, in quibus dissentiunt. Vel in hoc Heraclæ annorum *ἑξακοσίων δ'* initium ejus Episcopatus confert Chronicon in annum Alexandri nonum; exitum Origenis ex Alexandria in undecimum; cum exitui Origenis annum Alexandri decimum adscribat Historia, & post ejusdem exitum decessisse Demetrium significet, cum cui Heraclæ successit.

X. Baronius ad annum 248. N. 1, Origeni in omnibus Heraclam fuisse scribit, atque ideo post Demetrii mortem concitas adversus eum turbas penitus fuisse conspitas; Dionysium vero Heraclæ successorem Origeni insensissimum se præbuisse. Supra demonstratum à nobis est testimonio Gennadij, Petri Alexandrini, Epistolæ Synodice Ægyptiorum Præfulum; & Photij, non aliter in Origenem animatum fuisse Heraclam, ac decessorem ipsius Demetrium; Causam vero cur eundem à Dionysio oppugnatum crederet Baronius, siue ex auctoritate, siue ex verisimilitudine petitam addere debuit; quæ certe nulla est. Merito itaque hanc ejus opinionem repudiavit Halloxius, & Origenem, quoad vixit, summopere à Dionysio observatum, & post mortem etiam laudatum fuisse contendit; quod & nos infra ostendemus.

XI. Cæterum sexagenario jam major Origenes haud segnus rerum divinarum satagebat, neque ullum fere intermitebat diem; quin vel ad populum de Deo verba faceret vel scriberet, vel legeret, vel colloqueretur. Testes sunt omni sacræ eruditionis fruge referti libri contra Celsum, quibus Epicurei Sophistæ petulantiam Ambrosij suavis contudit, (quoque Gordiano imperante scriptos falso Marianus Scotus existimavit, & quorum lueubrationem ad annum 237 perperam retulit David Blondellus, summopere licet, in re præsertim Chronologica, cautus & diligens; atque ita toto aberravit decennio, quippe qui obitum Origenis anno 256 assignasset) testes docti in Matthæum, & in Prophetas XII Commentarij, testes innumera ad varios scriptæ Epistolæ, quas plusquam centum undecunque nactas collegerat atate sua Eusebius, & in libros digesserat. Illas annorum series consumpsit.

XII. Atque utinam vel duæ illæ superessent epistolæ, quas ad Philippum Imperatorem, ejusque uxorem Severam Augustam scripsit. Hinc certo conijci posset, verene Christo adhæserint, quemadmodum ab Auctoribus Christianis proditum est: an à Christianis partibus fuerint alieni; quod persuadet Ethnorum Auctorum de nova ab iis suscepta religione silentium; & multorum præterea tum Christianorum, tum Ethnorum consensus, à quibus primus inter Imperatores Christum professos Constantinus celebratur. Ego quidem magnorum virorum sententiis meum quoque judicium, quando me res id admonet, interponam. Si publice Christianorum fidem professus fuisset Philippus, verisimile utique non est tacituros id fuisse Ethnicos Scriptores, futuramque rei hujus, sicut fuit, obscuram famam & incertam. Nec multo verisimilius est, si Christianus non fuisset, id proditum Eusebium, temporibus illis proximum, cum utramque eum ad Philippum & Severam ab Origene scriptam Epistolam vidisse constet, quam non paucis post Eusebium annis vidisse quoque Vineentium Lirinensem soletter deprehendit Baronius. Sic igitur sentio, Christi sacris à Fabiano Papa initiatum fuisse Philippum, sed occulte, idque clam Ethnicos habuisse, ne quid inde res suæ detrimenti caperent, quas pristina religionis ejuratæ fama forsitan conturbasset. Hinc ab Ethnicis Scriptoribus tacitum illud est, à Christianis celebratum. Quod autem ex Eusebio objici potest; publice eum in Ecclesiam ab Episcopo (is fuit Babylas) admisum, precationum participem fuisse factum, postquam crimina confessus in pœnitentium ordinem redactus est; id sane animadvertendum est ex incerta auditione Eusebium retulisse. Antiochiæ præterea contigisse fertur illud, ubi florebat res Christianorum, quibus tum præerat Episcopus Babylas; in extremis videlicet Romanæ ditiois oris, procul à Romanorum conspectu, quos præ cæteris ejusmodi facinus poterat